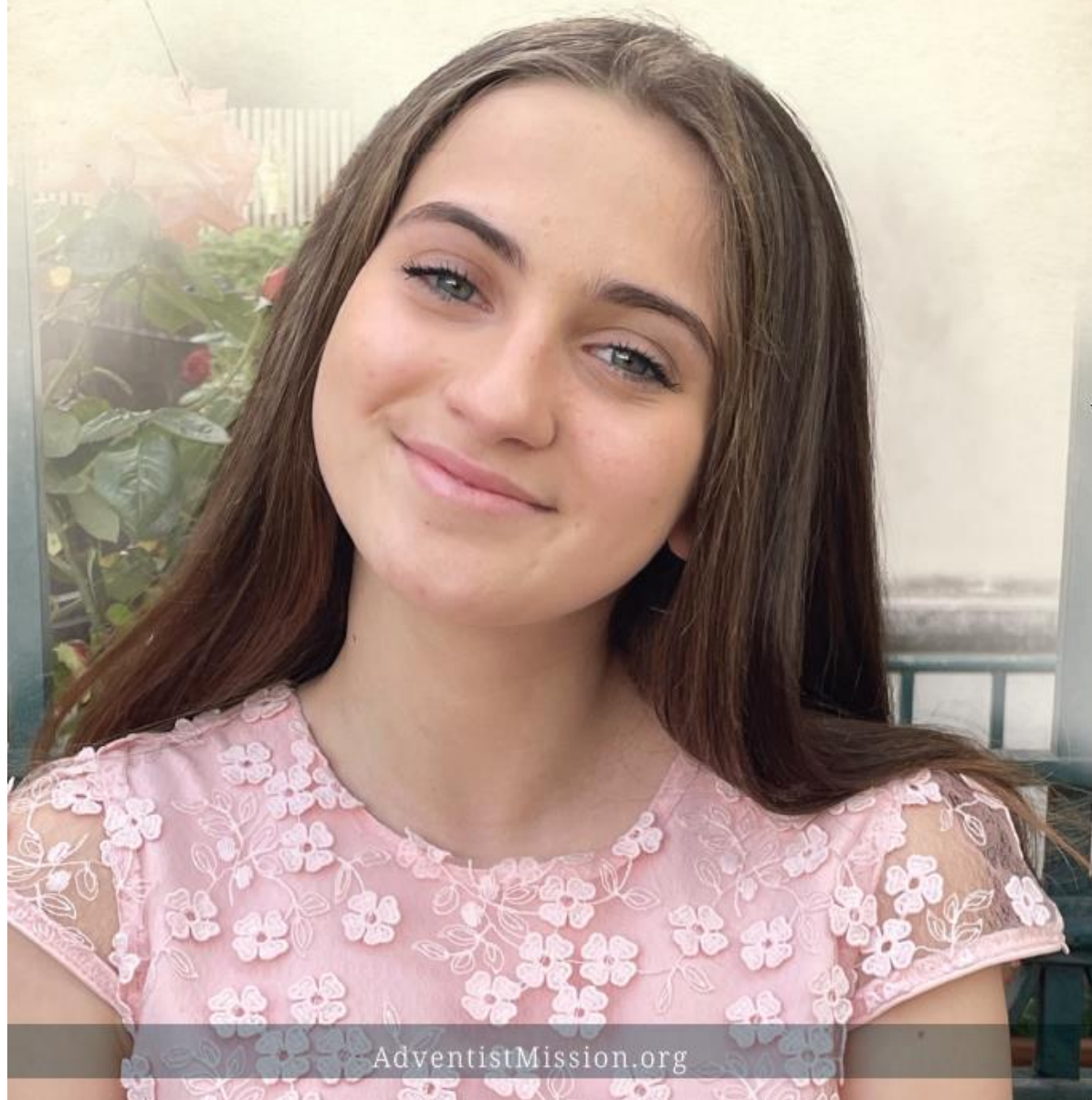

Zendingsberichten voor kinderen

Tweede kwartaal 2023

Inter-Europese Divisie

[AdventistMission.org](https://www.adventistmission.org)

Daria gaat naar de kleuterschool

Roemenië, 1 april

Daria

Het was een belangrijke dag voor de driejarige Daria. Ze ging voor het eerst naar de kleuterschool in Roemenië. Daria deed graag mooie kleding aan en dat was dan ook precies wat ze deed voor haar eerste dag op de kleuterschool. Het kleine meisje met krullend bruin haar droeg een witte blouse, een roze pet en paarse schoenen. Op haar rug hing een kleine rugtas die ze helemaal zelf droeg. Zo stond ze buiten het huis te wachten tot haar moeder haar eindelijk naar de kleuterschool zou brengen.

Toch had Daria helemaal geen fijne eerste dag op de kleuterschool. Ze kende niemand van de andere kinderen. Ze kende haar lerares niet, die er groot en eng uitzag. Daria's ogen stonden bang. Het leek net of ze dacht: 'Eet me alsjeblieft niet op, juf'. Na twee dagen op de kleuterschool dacht Daria er anders over. Ze had het naar haar zin op de kleuterschool! Al gauw maakte ze vrienden met de andere kleine kinderen. Juf was lief en aardig. Daria verheugde zich er elke dag weer op naar de kleuterschool te kunnen gaan. 'Ik wil ernaartoe! Ik wil ernaartoe!', zei ze tegen haar moeder.

Binnen hele korte tijd leerde Daria veel nieuwe dingen op de kleuterschool. Moeder zag wel dat ze zich anders begon te gedragen. Als moeder haar riep om te komen eten, weigerde Daria meteen te komen. 'We moeten onze handen wassen voordat we gaan eten', zei het kleine meisje. Moeder was er niet boos om. Ze vond het juist erg fijn. Vroeger speelde Daria de hele dag in de modder en was ze altijd smoezelig en vies. Moeder moest steeds tegen haar zeggen, 'Was je handen, was je handen'. Daria zei dan altijd, 'Nee!'. Nu waste Daria haar handen en moeder hoefde het haar niet eens te vragen.

'Eindelijk, iets positiefs!', zei moeder. Na haar handen gewassen en afgedroogd te hebben, ging Daria aan tafel zitten om te smullen van een traditionele Roemeense maaltijd. Ze aten *samalie* (gevulde kool) en maïsbrood. Beide dingen waren bedekt met zure room. Af en toe maakte moeder pannenkoeken met pruimenbrood voor het toetje. Weer weigerde Daria te eten. 'We moeten eerst bidden', zei ze. Dat verbaasde moeder. Het gezin bad nooit voor het eten. 'Als je dat wilt doen, ga je gang', zei ze.

Daria boog haar hoofd en sloot haar ogen. Haar gezicht zag er zo onschuldig uit terwijl ze haar kleine handen vouwde om te bidden. Uiteindelijk lukte het haar haar vingers in elkaar te vouwen. 'Onze Vader in de hemel', bad ze. 'Help ons nu en vandaag. Amen'. Daria leerde veel dingen op de kleuterschool. Ze leerde hoe ze schoon moest leven, ze leerde over God en over bidden. Ook leerde ze te schilderen en ze schilderde bloemen en engelen op rotsen, hout en papier. Ze leerde het alfabet, de kleuren en de planten.

In Roemenië gaan kinderen naar klas nul nadat ze naar de kleuterschool zijn geweest en voordat ze naar groep 1 gaan. Toen Daria de kleuterschool had afgerond en naar klas nul mocht, was haar nieuwe juf erg verbaasd. Daria was het enige kind in klas nul dat al kon lezen en schrijven. 'Naar welke kleuterschool ben jij gegaan?', vroeg ze. Zo ontdekte ze dat Daria naar een speciale kleuterschool was gegaan – een adventistische kleuterschool in Roemenië.

Een deel van jouw geld voor de dertiende sabbat helpt een school te openen en een naschoolse opvang in Roemenië waar kinderen zoals Daria het alfabet kunnen leren, de kleuren, de planten, schilderen, hygiëne en het allerbelangrijkst, waar ze over de hemelse God kunnen horen die naar gebeden luistert. Dank je wel dat je veel wilt geven.

Cake met een toef slagroom

Roemenië, 8 april

Catalin

Met een stralende glimlach riep moeder haar tienjarige zoon, Catalin, bij zich. 'Kom, we gaan op bezoek bij Tante Marinela', zei ze. Catalin had daar helemaal geen zin in. Moeder en tante Marinela lazen samen uit de Bijbel en Catalin begreep geen woord van wat ze lazen. Toch was er één heel fijn iets: tante Marinela verweende hen altijd met *savarina*, een heerlijk Roemeense cake met slagroom en een kers er bovenop. Juist vandaag had Catalin enorme trek in cake. 'Is goed, ik ga mee!', zei hij.

Korte tijd later zat Catalin aan een tafel in het appartement van tante Marinela. Moeder zat naast hem en daar kwam tante Marinela aan met haar *savarina*. Catalin nam kleine hapjes van de zoete cake met slagroom en een kers erbovenop, terwijl hij naar tante Marinela en zijn moeder luisterde die uit de Bijbel voorlezen. Hij begreep er niets van. De cake was veel boeiender. Maar op een dag veranderde er iets. Catalin zat met moeder aan de tafel van tante Marinela en at de zoete cake met slagroom en kersen erbovenop. Hij luisterde terwijl tante Marinela uit de Bijbel las, 'Houd de Sabbat in ere als een heilige dag. Zes dagen lang kunt u werken en al uw arbeid verrichten, maar de zevende dag is de sabbat, die gewijd is aan de HEER, uw God; dan mag u niet werken'¹.

Voor het eerst begreep Catalin waar hij naar luisterde. De zevende dag van de week, de zaterdag, was een hele belangrijke dag! Na die dag maakte hij geen huiswerk meer op sabbat. Hij deed geen klusjes meer op sabbat. Hij begon naar de adventkerk te gaan op sabbat. Hij hield de sabbat als een heilige dag. Vanaf die dag kwam Catalin niet alleen naar tante Marinela's appartement om cake te eten. Net als tante Marinela en zijn moeder bestudeerde hij de Bijbel. Hij stelde vragen over wat ze bespraken. Thuis begon Catalin zijn Bijbel op eigen houtje te lezen.

Al snel vond hij zijn lievelingsvers, waarin staat, 'De verlichten zullen stralen als het fonkelende hemelgewelf, en degenen die velen tot gerechtigheid hebben gebracht als de sterren, voor eeuwig en altijd'². Het vers laat weten dat mensen die anderen tot God brengen tot in alle eeuwigheid als sterren zullen stralen. Catalin wilde zijn vrienden maar al te graag met God kennis laten maken. Terwijl hij in de Bijbel las, vertelde hij zijn vrienden wat hij over God leerde. Op een sabbat ging een vriend met Catalin mee naar de kerk. Wat was Catalin blij!

Het liefst wilde hij dat nog meer vrienden mee zouden gaan naar de kerk. Hij bad en dacht aan een vriend genaamd Vlad. Vlad had hem ooit om een Bijbel gevraagd en Catalin had er één voor hem gevonden. Catalin dacht, 'Ik zou met Vlad in de Bijbel kunnen lezen, net als moeder en ik dat deden bij tante Marinela'. Hij vond het best eng Vlad op te bellen en hem te vragen samen in de Bijbel te lezen. Catalin bad weer en pakte de telefoon. 'Vlad, weet je nog dat je me ooit om een Bijbel vroeg en dat ik je er één gaf?', zei hij. Vlad vond het goed! Hij genoot zo van de Bijbelstudies dat hij zijn vriend Andrei vroeg ook mee te gaan.

Catalin gaat nu elke sabbat naar de kerk met Vlad en Andrei. Hij is zo blij! Hij wil nog veel meer mensen vragen op sabbat naar de kerk te gaan. Hij wil zoveel mogelijk mensen tot Jezus brengen.

In dit kwartaal gebruiken we een deel van jouw dertiende sabbatsgeld om een school en naschoolse-opvang te bouwen in Roemenië waar kinderen zoals Catalin in de Bijbel kunnen lezen om over Jezus te leren. Dank je wel dat je veel wilt geven.

¹ Exodus 20:8-10

² Daniël 12:3

WHAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!

Roemenië, 15 april

Denisa

De tweejarige Denisa vond het heerlijk naar de kleuterschool te gaan. Ze speelde maar al te graag met haar beste vriendin, Timeea. Maar zodra Timeea met andere kleine meisjes en jongens omging, werd Denisa erg verdrietig. Ze verborg zichzelf dan in een hoekje van een kamer en huilde tranen met tuiten. 'WHAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!'. Zo ging het elke dag. 'WHAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!'. Wat moest er nou gebeuren om de kleine Denisa weer blij te krijgen?

Denisa en haar beste vriendin, Timeea, kwamen altijd als eerste aan bij de kleuterschool in Roemenië. De moeder van Timeea werkte als juf op de kleuterschool en elke ochtend pikte ze Denisa op bij haar huis. Elke ochtend zat Timeea naast haar in de auto. Met z'n drieën reden ze dan naar de kleuterschool. Op een dag waren Denisa en Timeea, zoals altijd, veel eerder bij de kleuterschool dan de andere kinderen. De twee meisjes speelden verstoppertje en hadden veel plezier. Ze verstopten zich onder een grote blauwgroene tafel. Ze verstopten zich in de badkamer. Ze verstopten zich achter stoelen. Daarna speelden ze met boetseerleien en maakten ze mooie kleurplaten.

Na een tijdje kwamen de andere kinderen op school en ging Timeea ook met hen spelen. Denisa vond dat helemaal niet leuk. Zij wilde alle aandacht! Ze ging naar een hoekje van het lokaal, zakte op de vloer en begon te brullen. 'WHAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!'. Juf kwam naar haar toe en gaf haar een knuffel. 'Je hoeft niet te huilen', zei de juf. 'Het is veel beter met alle kindjes te spelen en niet alleen met Timeea'. Meteen hield Denisa op met huilen. Ze vond het fijn als de juf op haar lette. Ze luisterde naar de juf.

'Laten we samen bidden', zei juf. Denisa wist hoe ze moest knielen en bidden. Elke ochtend deden alle kinderen dat om de dag te openen. Meteen ging ze op haar knieën zitten. Juf volgde haar voorbeeld en begon te bidden. 'Onze Vader', zei juf, 'mag Denisa alstublieft kalmeren en wilt U haar laten begrijpen dat het beter is ook met andere kinderen te spelen in plaats van alleen met Timeea'. Daarna bad Denisa, 'HEERE God, help me niet meer boos te zijn', zei ze. 'Help me op te houden met huilen'.

Vervolgens vroeg juf of Denisa haar wilde helpen wat spelletjes voor te bereiden om met de andere kinderen te doen. 'Kom maar bij me, dan spelen we met z'n allen', zei ze. Na een tijdje ging Denisa bij een groep kinderen zitten en begon ze met hen te spelen. Ze maakten houten puzzels waar vogels op stonden, kikkers, sprinkhanen, vlinders en goudvissen. Op Denisa's lievelingspuzzel stond een klein vogeltje met een gele borst en bruingele vleugels. In dat eerste jaar van de kleuterschool bad juf vaak met Denisa.

Tijdens het tweede jaar op de kleuterschool ging het wat beter. Na een tijdje begon Denisa op sabbat met Timeea en juf mee te gaan naar de kerk. Juf leidde de sabbatschoolles. Denisa hield ervan tijdens de les te bidden en meer over Jezus te leren. Denisa is nu tien jaar oud en bidt nog steeds erg vaak. In de sabbatschoolles is ze de eerste die haar vinger opsteekt als de juf vraagt of iemand wil bidden. Nog altijd zijn Timeea en Denisa beste vriendinnen. Bijna elke dag spelen ze met elkaar.

In dit kwartaal gebruiken we jouw dertiende sabbatgeld om een school te openen en een naschoolse opvang in Roemenië. Daar kunnen kinderen, net als Denisa, leren bidden op de adventistische kleuterschool. Dank je wel dat je veel wilt geven!

Dit is geen kerk!

Portugal, 22 april

Carlos

Heb jij op een adventistische school gezeten? Zo ja, waarom? Vader en moeder hadden maar één reden om hun negenjarige zoon Carlos naar een adventistische school te sturen: de school was dichtbij hun huis. Vader en moeder waren geen adventisten. Het boeide hen niet eens dat de school adventistisch was. Zolang Carlos maar naar een school ging die dichtbij hun huis was in Lissabon, Portugal. Op de school leerde Carlos dingen waar hij nooit iets over gehoord had. Hij ontdekte dat adventisten op zaterdag naar de kerk gaan in plaats van op zondag. Hij kwam te weten dat adventisten geen baby's dopen.

Toen kerst aanbrak, zag hij iets waar hij grote ogen van opzette: een kerk die totaal niet op een kerk leek. Hij bezocht een adventkerk vanwege een speciaal kerstprogramma dat de school in elkaar gedraaid had. Toen hij de kerk binnenging, werden zijn ogen groot van verbazing en dacht hij beduusd: 'Dit is geen kerk! Er zijn geen heiligen!'. In Carlos' kerk zag je, waar je ook maar keek, beelden en sculpturen van heiligen. In de adventkerk was geen beeld of sculptuur te zien van een heilige. De kerk leek in niets op de kerken die hij al eens had bezocht.

Carlos dacht er al snel niet meer aan. Het kerstprogramma was in één woord geweldig! Hij vond het heerlijk zijn klasgenoten over Jezus te horen zingen en te zien hoe ze Bijbelverhalen opvoerden. Wat gaaf om te zien! Toen hij thuiskwam na het programma vuurde hij veel vragen af op zijn vader en moeder. 'Waarom eren adventisten God op zaterdag en niet op zondag?', vroeg hij. 'Waarom hebben wij allemaal heiligen in onze kerk en zijn die in hun kerk niet te vinden? Waarom dopen wij baby's na hun geboorte en doen zij dat niet?'. Vader en moeder probeerden zijn vragen zo goed en zo kwaad als het ging te beantwoorden.

Ze kenden de Bijbel alleen zelf ook niet zo best en daarom had Carlos weinig aan hun antwoorden. Na een tijdje begon Carlos zijn vrienden op de adventistische school dezelfde vragen te stellen. 'Waarom hebben wij de zondag en jullie de zaterdag?', zei hij. 'Waarom hebben wij allemaal heiligen en jullie niet? Waarom dopen wij baby's na hun geboorte en jullie niet?'. Zijn vrienden probeerden zijn vragen zo goed mogelijk te beantwoorden vanuit de Bijbel. Het verbaasde Carlos te horen dat ze hun antwoorden baseerden op Bijbelverzen. Hij probeerde met hen in discussie te gaan.

Hij probeerde te achterhalen in de Bijbel waar God de heilige dag van aanbidding van de sabbat naar de zondag had veranderd. Hij probeerde een vers te vinden waarin God mensen de opdracht gaf heiligenbeelden in kerken te zetten en baby's te dopen. Het lukte hem niet. Terwijl hij de Bijbel doorspitte op zoek naar antwoorden, vroegen vrienden hem mee te gaan naar padvinderijbijeekkomsten. Carlos stond te springen! Hij vond het vooral leuk dat hij speldjes kon verdienen. Om die speldjes te krijgen, moest hij in de Bijbel lezen. En dus spitte hij de Bijbel nog veel vaker door om zo veel mogelijk speldjes te verdienen.

Hoe meer hij de Bijbel bestudeerde, hoe meer hij begreep waarom adventisten op sabbat naar de kerk gaan, geen heiligen in hun kerken hebben en geen baby's dopen. Hij zag dat adventisten ontzettend veel van God houden en hun liefde voor God toonden door zijn lessen uit de Bijbel te volgen. Jezus zei, 'Als je Mij liefhebt, houd je dan aan Mijn geboden'³. Carlos houdt ook heel veel van God. Hij wilde die liefde laten zien door de Bijbel na te volgen. Toen hij zestien was, gaf hij zijn hart

³ Johannes 14:15

aan Jezus en liet hij zich dopen. Vader, moeder en de rest van de familie kwamen naar de kerk om getuige te zijn van zijn doop.

Carlos is nu ouderling in de kerk. Hij is getrouwd met een adventistische vrouw en ze hebben drie volwassen kinderen die actief hun steentje bijdragen aan de kerk. Carlos dient nu ook nog als groepsleider bij de padvinderij. Carlos is er ontzettend blij mee dat zijn ouders hem naar een adventistische school stuurden, enkel en alleen omdat het dichtbij huis was. Die school heeft zijn leven op z'n kop gezet.

In dit kwartaal gebruiken we jouw dertiende sabbatgeld om een nieuwe adventistische basisschool te openen in Setubal, Portugal. Op die manier kan Gods kracht de levens van kinderen veranderen. Dank je wel dat je veel wilt geven.

Op bezoek bij de adventisten

Portugal, 29 april

Joana

Na groep 5 moest Joana naar een nieuwe school. Haar school in Portugal gaf alleen groep 3 tot en met groep 5 les. Ze moest op zoek naar een school waar ze ook groep 6 en nog hogere klassen les gaven. Moeder vroeg aan vrienden of ze een goede school kenden. Één vriendin raadde een adventistische school aan. 'Dat is een erg leuke school met goede leraren', vertelde de vriendin. Dat klonk als muziek in moeders oren. Ze was geen adventist. Ook zat ze heus niet iedere week in de kerk. Toch geloofde ze in God en ze hoopte dat Joana God ook zou leren kennen. Ze riep Joana bij zich. 'Joana', zei ze. 'Jij gaat naar de adventistische school'.

Adventisten waren helemaal nieuw voor Joana. Toch was ze er blij mee naar de adventistische school te kunnen gaan. Toen vader thuiskwam, kon ze niet wachten hem het nieuws te vertellen. 'Ik ga naar de adventisten!', riep ze blij. Vader keek verbaasd. 'Hoe bedoel je?', zei hij. 'Ik ga naar de adventisten!', herhaalde het kleine meisje. Vader was helemaal niet blij met wat ze zei. 'Jij gaat helemaal niet naar de adventisten', zei hij. 'We schrijven je in op een adventistische school'. Joana vond het best. Op haar eerste schooldag vroeg de Bijbeljuf welke kinderen een Bijbel bij zich hadden. Joana had geen Bijbel en dus gaf de juf haar een eigen exemplaar. Hetzelfde deed ze bij de andere kinderen die ook geen Bijbel bezaten. Joana was dol op haar nieuwe Bijbel en ze begon erin te lezen.

Terwijl Joana haar Bijbel las, leerde ze ook liedjes over Jezus op de nieuwe school. Ze kende helemaal geen liedjes over Jezus, maar ze vond ze erg mooi. Joana leerde haar beste vriendin, Ingrid, kennen via de school. Ingrid kwam uit een adventistisch gezin. Op een dag vroeg Ingrid aan Joana: 'Wil je zondag met me mee naar de padvinderij?'. Joana wist niet wat de padvinderij was. Ingrid legde uit dat de padvinderij een club is waar kinderen over de Bijbel leren. Joana wilde dolgraag gaan en vroeg haar moeder of het goed was. Moeder had een hoge dunk van de school en alles wat met de school te maken had, vertrouwde ze blindelings. En dus ook de padvinderij. 'Natuurlijk mag je gaan', zei ze.

Op zondag ging Joana voortaan mee naar de bijeenkomsten van de padvinderij. Later was ze er ook bij als de padvinderij ging kamperen. Ze genoot van de vrolijke liedjes die de padvinders zongen. Ze was helemaal weg van de padvinderij en verheugde zich enorm op de bijeenkomsten. Vroeger was Joana in het weekend met haar moeder naar het platteland gegaan om een beetje bij te komen. Maar dat wilde ze nu niet meer. 'Waarom wil je niet meer?', vroeg moeder. 'Je hebt het platteland altijd leuk gevonden'. 'Dat weet ik', legde Joana uit. 'Maar ik wil op zondag naar de padvinderij'. Moeder begreep het. Joana deed hoe langer hoe meer bij de padvinders. Op een dag besloot ze haar hart aan Jezus te willen geven en zich te laten dopen. Ze wilde ook bij de Adventkerk horen.

Moeder wist niet helemaal wat ze ervan vond toen Joana over haar beslissing vertelde. Ze stond er nog niet echt achter. Tot vader het woord nam. 'We hebben Joana nooit gevraagd naar onze kerk te komen. We kunnen haar niet verbieden naar de adventkerk te gaan', zei hij. Moeder zag in dat vader gelijk had. Joana werd gedoopt. Joana is nu volwassen. Nog steeds is ze er blij om dat haar moeder haar naar de adventistische school stuurde. Het zette haar leven op z'n kop.

In dit kwartaal gebruiken we jouw dertiende zendingsgeld om een nieuwe adventistische basisschool te openen in Setubal, Portugal. Dan kunnen ook de levens van andere kinderen veranderd worden door Gods kracht. Dank je wel dat je veel wilt geven.

Huilend op school

Portugal, 6 mei

Jorge

De vierjarige Jorge begon meteen te huilen toen zijn moeder hem naar de kleuterschool had gebracht op het Portugese eiland Madeira. 'WAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAH', jammerde Jorge. Moeder wist echt niet waarom haar kleine jongen zo moest huilen. Het was niet voor het eerst dat hij naar de kleuterschool ging. Hij was een paar dagen geleden op de kleuterschool begonnen en had toen geen traan gelaten. Nu zette hij zijn mond wagenwijd open en brulde luid en duidelijk. 'WAAAAAAAAAAAAAH', huilde Jorge. Hij liet goed merken dat hij de kleuterschool helemaal niet leuk vond. Thuis zat moeder met haar handen in het haar. Vader wist niet wat hij moest doen. Ook oma voelde zich machteloos.

Een paar dagen later gingen vader en moeder op pad naar Funchal, de grootste stad op het eiland, om boodschappen in te slaan. Jorge ging met hen mee. Terwijl het gezin alle klusjes deed, zag moeder plots een leuk uitzierende school met een hek eromheen en een metalen poort. 'Kijk nou eens', zei moeder tegen vader. 'Zullen we vragen of ze een plekje hebben voor Jorge?'. Zij aan zij liepen moeder, vader en Jorge door de geopende toegangspoort. Zodra Jorge op het schoolplein stond, riep hij: 'Ik vind deze school leuk!'. Toen viel zijn oog op een paar kinderen die op het schoolplein speelden. 'Ik wil niet meer naar de andere school', zei hij. Met een vastberaden blik op zijn gezichtje keek hij naar zijn vader en moeder. Terwijl hij stampte op de grond, riep hij: 'Ik ga niet naar de andere school!'.

Een juf kwam het schoolgebouw uit en moeder vertelde haar over de kleuterschool waar Jorge het niet naar zijn zin had. 'Jorge mag gerust bij ons komen', liet de juf weten. Ze stelde het gezin voor aan de directeur van de school, Antonio. Antonio was een hele vriendelijke man. Hij vertelde dat de school bij de Adventkerk hoorde. Hij leidde het gezin door het gebouw. Hij liet hun de kantine zien waar de kinderen vegetarisch eten konden krijgen. Ook liepen ze langs de klaslokalen. Op een muur in een klaslokaal zag moeder kindertekeningen hangen over het leven van Jezus. Meteen wist ze dat dit de juiste school was voor Jorge. Jorge sprong een gat in de lucht toen hij hoorde dat hij naar deze adventistische school mocht gaan! Vanaf de eerste dag was hij gek op de school. Hij huilde nooit en kreeg geen enkele driftbui.

Enige tijd later ontdekte moeder dat de tweede verdieping van de school bestemd was voor de kerk. Ze wilde graag meer weten en Jorge's juf nodigde haar uit op woensdagavond naar de gebedsbijeenkomst te komen. Moeder ging met Jorge en genoot met volle teugen! De volgende woensdag en de woensdag daarop waren zij en Jorge opnieuw van de partij. Daarna begon ook vader mee te gaan naar de gebedsavonden. Na een tijd gaven moeder en vader hun hart aan Jezus en lieten ze zich dopen. Ook Jorge's oma besloot haar hart aan Jezus te geven in de doop. Toen Jorge twaalf jaar was, gaf ook hij zijn hart aan Jezus en liet hij zich dopen. Op sabbat speelt hij nu tijdens de kerkdiensten op de piano, de gitaar en de ukelele.

Tot vandaag de dag begrijpt moeder niet waarom Jorge zo verdrietig was om de kleuterschool en zich zo fijn voelt op de adventistische school. Ook vader weet niet waarom Jorge niet gelukkig was op de kleuterschool en dat wel is op de adventistische school. Ook oma vindt het één groot raadsel. Zelfs Jorge kan er geen wijs uit worden. Maar één ding is duidelijk: vanaf het moment dat Jorge naar de adventistische school is gegaan, staat niet alleen zijn leven maar ook het leven van zijn gezin op z'n kop. 'Ik ben zo blij adventist te zijn', zegt Jorge.

In dit kwartaal gebruiken we jouw dertiende sabbatsgeld om een nieuwe basisschool te openen in Setubal, Portugal. Zo kan Gods kracht de levens van nog veel meer kinderen veranderen. Dank je wel dat je veel wilt geven.

Het lekkende dak

Duitsland, 13 mei

Oma Brigitte

Oma Brigitte was dol op haar huis in Duitsland. Haar ouders hadden het huis gebouwd, nog voordat zij geboren werd. Het was een klein huis met maar één keuken, één grote slaapkamer en een hele kleine kinderkamer. Toen oma Brigitte jong was, had ze in dat hele kleine kamertje geslapen. De grote slaapkamer was voor haar ouders geweest. Toen ze ouder werd en trouwde, hadden zij en haar man niet genoeg geld om hun eigen huis te kopen. Daarom kregen zij de grote slaapkamer en haar ouders verhuisden naar het kleine kinderkamertje.

Tot oma Brigitte moeder werd. Ze kreeg twee kinderen, waardoor vier mensen de grote slaapkamer moesten delen: oma Brigitte, haar man en hun twee kinderen. Haar ouders waren nu opa en oma en woonden nog steeds in de kleine kinderkamer. Het kleine huis barstte bijna uit zijn voegen met al die mensen! Één jaar verstreek. Twee jaar gingen voorbij. Drie jaar verstreken. Oma Brigitte vond dat het tijd was een nieuw huis te bouwen. Haar man was het met haar eens, evenals hun twee kinderen en hun opa en oma.

En daarom breidden ze het huis uit met twee extra slaapkamers. Het kleine huis werd een groter huis. Er was één keuken, één grote slaapkamer, één hele kleine kinderkamer en twee nieuwe slaapkamers. Al was het huis nu groter, de kamers waren snel gevuld. Twee nieuwe kinderen werden geboren. Hoe ouder de kinderen werden, hoe meer ruimte het gezin nodig had. En daarom lieten ze het dak van het huis verwijderen om er een fijne slaatzolder van te maken. Daar konden de kinderen dan slapen tussen het plafond en het nieuwe dak. Iedereen genoot ervan. Wat was het leuk! De bouwmannen beloofden dat het dak tig jaren mee kon.

Tien jaar gingen voorbij. Twintig jaar verstreken. Het huis maakte één en al verandering mee. De vier kinderen groeiden op en verhuisden naar een eigen stekje. Oma Brigitte werd een dagje ouder en kreeg haar eerste kleinkinderen. Het huis verouderde en had een nieuw dak nodig. Door de hitte van de zon waren er scheuren ontstaan in het dak. Als het regende of sneeuwde, sijpelde het water het huis binnen. Er zat niets anders op voor oma Brigitte; een nieuw dak moest er komen. Maar het was ontzettend duur om het te laten plaatsen.

Rond die tijd hoorde oma Brigitte over een bijzonder zendingsproject van de kerk. Geld werd opgehaald om mensen in een ander land te laten weten dat Jezus snel komt. Oma Brigitte wilde ook haar steentje bijdragen aan het zendingsproject. 'Maar', dacht ze, 'ik kan nu geen geld geven. Dat heb ik zelf nodig voor het nieuwe dak'. Toch besloot oma Brigitte haar geld te schenken aan het zendingsproject. Ze dacht: 'God zal me een nieuw dak geven, al besteed ik mijn geld aan het zendingsproject'. Zo gezegd, zo gedaan: ze doneerde haar geld aan het zendingsproject.

Een paar dagen later kreeg ze een brief van de Duitse overheid. Omdat oma Brigitte met pensioen was en niet meer werkte, gaf de overheid haar elke maand wat geld om eten en andere belangrijke dingen te kunnen kopen. Deze brief kwam als een verrassing voor haar. Oma Brigitte opende de brief en las: 'We zijn tot de conclusie gekomen dat U recht hebt op extra geld'. In de brief zat precies het bedrag dat ze nodig had voor een nieuw dak! Wat was oma Brigitte blij! Ze is dol op haar huis in Duitsland en nu kan ze er nog vele jaren in wonen. 'Het geld was één groot wonder', zegt oma Brigitte. 'Ik ben God er zo dankbaar om'.

Dank je wel voor het geld dat je drie jaar gegeven hebt aan de dertiende sabbatcollecte. Dat hebben we gebruikt voor een zendingsproject in het thuisland van oma Brigitte. Vanuit Duitsland zijn vele

adventistische zendingen de wereld ingetrokken. Met jouw geld kunnen we nog meer mensen sturen door het hoofdgebouw te restaureren van de Marienhöhe Academy, een plek waar nieuwe zendingen worden opgeleid, in Darmstadt, Duitsland.

Geen regen op een huis zonder dak

Duitsland, 20 mei

Oma Brigitte

Oma Brigitte had een nieuw dak nodig. Door de warme zomer waren er scheuren in gekomen. Als het regende, sijpelde het water het huis in. Oma Brigitte had niet genoeg geld om een nieuw dak te laten bouwen en dus begon ze geld bij elkaar te verzamelen. Tot ze in de kerk hoorde over een geweldig zendingsproject dat mensen in een ander land over Jezus wilde vertellen. Ze besloot haar geld aan het zendingsproject te geven en op God te vertrouwen dat Hij voor een nieuw dak zou zorgen. Een paar dagen nadat ze het geld aan het zendingsproject had gegeven, kreeg ze tot haar verbazing via de post een brief waarin genoeg geld zat om een nieuw dak te kunnen betalen. God had voor dit wonder gezorgd!

En dus werd het oude dak van het huis gehaald. Toch duurde het wel even voor het nieuwe dak klaar zou zijn. Het was een enorm dak en het zou vier weken in beslag nemen het dak te plaatsen. Oma Brigitte maakte zich zorgen. Het was zomer en soms regende het in die periode. Ze vond het zelf niet erg een beetje nat te worden door de regen. Ze zou het niet fijn vinden als de bedden in het huis nat werden doordat haar huis geen dak had. Als het regende, zou ook de bank nat worden. De stoelen en tafel werden nat. Kleren en boeken en zelfs haar Bijbel zou verregenen. Alles in huis zou nat worden. 'God', bad oma Brigitte, 'houd de regen alstublieft weg. We wonen hier en worden anders totaal verregend'. Die dag regende het niet.

De volgende dag bad oma Brigitte hetzelfde gebed. 'God', bad ze, 'laat het alstublieft niet regenen. We wonen hier en worden anders nat'. Weer regende het niet. Één week verstreek. Twee weken verstreken. Drie weken gingen voorbij. Oma Brigitte bad en geen druppel regen was gevallen. Tot op een dag grote zwarte wolken de lucht vulden. Het was bewolkt en de wolken waren zo donker van de regen dat ze de grond wel leken te raken. Nerveus keek oma Brigitte naar de wolken en bad: 'God, houd de regen alstublieft tegen. We wonen hier en worden anders nat'. Toen zag ze de eerste regendruppels op de ramen van het huis van de burens verschijnen: eerst een paar, daarna veel meer. Al snel stroomde het regenwater langs het huis van de burens.

Terwijl ze keek, voelde oma Brigitte iets nats op haar arm. Ze staarde ernaar. En inderdaad....op haar arm zat een regendruppel. Toen voelde ze weer water op haar. Weer een regendruppel. Oma Brigitte bad: 'God, houd de regen alstublieft tegen. We wonen hier en zullen totaal verregenen'. Hoe langer hoe meer regendruppels vielen op haar arm. Ondertussen regende het pijpenstelen bij het huis van de burens. Oma Brigitte keek naar de andere huizen in de straat. Ook daar stroomde de regen langs de huizen. Dertig minuten lang stortregende het in haar straat, zowel links als rechts van haar. Een grote, zwarte wolk hing dreigend boven het huis van oma Brigitte. Toch kwam er geen regendruppel uit. Haar bedden werden niet nat. Haar bank bleef droog. Haar tafel en stoelen bleven droog. Haar kleding, boeken en de Bijbel werden niet nat. Alles in huis bleef droog.

De volgende dag had iedereen het over de zware regenval. Wat had het geregend, verschrikkelijk! Toch was geen druppel op oma Brigitte's huis terechtgekomen. Haar huis was ontzien. Ze bad een dankbaar, gelukkig gebed tot de HEER. 'Dank U, lieve HEER, dank U', bad ze. Een week later werd het nieuwe dak op het huis geplaatst. Enkele tellen nadat het dak erop zat, begon het te regenen. Oma Brigitte vond het helemaal niet erg. Alles in huis was nu veilig.

Dank je wel voor het geld dat je drie jaar gegeven hebt aan de dertiende sabbatcollecte. Dat hebben we gebruikt voor een zendingsproject in het thuisland van oma Brigitte. Vanuit Duitsland zijn vele

adventistische zendelingen de wereld ingetrokken. Met jouw geld kunnen we nog meer mensen sturen door het hoofdgebouw te restaureren van de Marienhöhe Academy, een plek waar nieuwe zendelingen worden opgeleid, in Darmstadt, Duitsland.

Verloren autosleutels

Duitsland, 27 mei

ZZ

De driejarige ZZ was zo opgewonden! Hij ging een grote reis maken met zijn vader en moeder naar het vliegveld in Frankfurt, Duitsland. Vader zou zijn vriend Andrew naar het vliegveld brengen. De reis zou wel een uur duren! ZZ liep met vader mee naar de auto. Vader gebruikte zijn sleutels om de auto te openen en hij zette ZZ op de achterbank in de kinderstoel. Toen ZZ netjes in zijn stoel zat, maakten vader en moeder zich klaar om te vertrekken. Toch was er iets mis. 'Waar zijn de autosleutels?', vroeg vader. Vader wist het niet. Moeder wist het niet. ZZ wist het ook niet. Vanuit zijn kinderstoel op de achterbank keek ZZ toe hoe vader en moeder alles omspitten op zoek naar de sleutels.

Vader opende de achterbak en keek erin. Niets. Moeder speurde in de ruimte langs de voorstoelen van de auto. Niets. 'Ik had de autosleutels net nog in mijn handen', zei vader. 'Ik heb de auto ermee geopend toen ik ZZ in zijn stoeltje zette. Waar heb ik ze nou gelaten?'. Vader stond met zijn handen in het haar. Moeder wist het niet meer. ZZ had geen flauw idee. 'Andrew wacht op ons. We moeten hem naar het vliegveld brengen', zei vader. 'We kunnen niet te laat zijn voor zijn vlucht. Wat moeten we nou?'. Vader, noch moeder, noch ZZ wist het antwoord op die vraag.

Tot vader een idee kreeg. 'Laten we bidden en God vragen ons te helpen de sleutels te vinden', zei hij. De hele tijd had ZZ geen woord gezegd. Nu liet hij van zich horen vanuit zijn stoeltje op de achterbank. 'Is God dan hier?', vroeg hij. Dat was een slimme vraag. Was God in de buurt? 'Ja', liet vader weten. 'We hoeven Hem enkel om hulp te vragen'. Vader sloot zijn ogen. Moeder sloot haar ogen. ZZ deed zijn ogen dicht. 'Lieve God', bad vader, 'help ons alstublieft de autosleutels te vinden zodat we niet te laat bij het vliegveld aankomen. Amen'. Toen vader zijn ogen opende, zag hij de autosleutels direct liggen. Ze lagen op het dak van de auto!

'HOERA!', riep vader uit. 'God heeft ons gebed beantwoord!'. Vader sprong de auto in. Moeder sprong de auto in. ZZ zat al in de auto en keek vanaf de achterbank toe hoe vader de motor startte. ZZ had weer een tijdlang geen woord gezegd. Nu ging hij voor de tweede keer iets zeggen. 'Papa, gaan we God vragen of Hij bij ons wilt blijven?', vroeg hij. Vader keek naar moeder en toen naar ZZ. De kleine jongen had gelijk. Ze moesten bidden voordat ze naar het hotel reden om Andrew op te halen en naar het vliegveld in Frankfurt te gaan. 'Lieve God', bad ZZ, 'blijf alstublieft bij ons als we naar het vliegveld rijden. Help ons dat we geen ongeluk krijgen. Amen'.

Vader was er zo blij mee dat God altijd in de buurt is om onze gebeden te horen. Moeder was er zo blij mee dat God altijd in de buurt is om onze gebeden te horen. Ook ZZ vond het fijn te weten dat God naar zijn gebeden luisterde. God had hun gebed gehoord om de autosleutels. Nu zou Hij ook luisteren naar hun gebed om veilig bij het vliegveld aan te komen. En inderdaad!

ZZ groeit op in een zendelingsgezin in Duitsland. Dank je wel voor jouw geld tijdens de sabbatschool. Daarmee kunnen zendingen mensen over de hele wereld vertellen dat er een liefdevolle God is die naar gebeden luistert.

Weg met de rode vlek

Italië, 3 juni

Debora

Toen ze geboren werd op Sicilië in Italië, was Debora een gezonde kleine baby. Maar na een paar maanden kwam daar verandering in. Een rode vlek verscheen op haar lip. De rode vlek werd groter en groter. Artsen bestudeerden de vlek en kwamen tot de conclusie dat het een angioom was. Toch hadden ze geen flauw idee wat ze eraan konden doen. Na een jaar was de rode vlek zo groot dat Debora's hele onderlip totaal misvormd en vergroeid was. De dokters wisten zich geen raad; ze konden haar niet helpen. Debora had helemaal niet door dat ze er anders uitzag dan andere jongens en meisjes. Tot ze voor het eerst naar school ging.

De jongens waren heel gemeen tegen haar. Ze pestten haar en scholden haar maar al te vaak uit. Debora kwam dan huilend thuis. Ze beet niet van zich af. Moeder probeerde haar te verdedigen. Moeder sprak met de directeur van de school en de ouders van andere kinderen. Daardoor scholden de jongens Debora een tijdlang niet uit. Tot het allemaal weer van voren af aan begon. De meisjes scholden niet zoals de jongens, maar ze behandelden Debora evengoed als de vreemde eend in de bijt. Alle meisjes hadden hun eigen waterfles en ze vonden het nooit erg hun fles met een ander te delen als die dorst had. Toch bood niemand Debora aan een slok uit hun fles te nemen. Debora zag het voor haar ogen gebeuren dat ze tegen elkaar zeiden; 'Wil je wat water?'. Ze wou maar dat iemand haar wat water aan zou bieden.

Vanaf haar babytijd had Debora allerlei behandelingen gehad om de rode vlek weg te krijgen. In het begin kreeg ze wekelijks een prik. Toen ze ouder werd, kreeg ze elke maand diezelfde prik. Ook onderging ze twee grote operaties. Debora moest met de trein door Italië reizen om geopereerd te worden. Ze reisde van haar thuis op Sicilië in het verre zuiden naar Parma, in de buurt van Milaan, in het hoge noorden. Wat was de reis lang en vervelend geweest. De operaties en daaropvolgende behandelingen hadden haar veel pijn gedaan. Op elfjarige leeftijd liet Deborah zich regelmatig laseren in een poging de rode vlek te verminderen. Debora hoopte dat de rode vlek zou weggaan door de behandelingen, maar niets leek te helpen.

'Mama, waarom heb ik dit?', vroeg Debora haar moeder steeds weer. Dan knuffelde moeder haar kleine meisje en vertelde haar over de apostel Paulus in de Bijbel. In zijn gebeden smeekte Paulus God drie maal om zijn aandoening te verwijderen, maar God deed dat niet. In plaats daarvan zei God tegen Paulus: 'Je hebt genoeg aan Mijn genade'⁴. Moeder herhaalde die woorden voor Debora: 'Je hebt genoeg aan Gods genade. De kracht van de HEER is te zien in jou'. Moeder herinnerde Debora eraan dat God van haar hield. 'God heeft een plan met jouw leven', zei ze. 'Deze fase gaat ook weer voorbij'. Debora geloofde met heel haar hart dat Gods genade genoeg voor haar was.

Toen Debora dertien jaar was, gebeurde het wonder waar ze zo lang op gehoopt had. De rode vlek begon langzaam te verdwijnen. Het vervaagde beetje bij beetje. Na vele, vele maanden was de rode vlek niet meer te bekennen. Slechts een paar vage littekens door de operaties waren nog te zien. Debora helpt nu mensen die net zo gekwetst worden als zij ervaarde toen ze een jong meisje was. Ze werkt als psycholoog. Ook is ze zangeres. Ze heeft een prachtige, sopraanstem die ze gebruikt om God eer toe te zingen. 'Het wonderlijke is dat mijn vervormde lippen een geweldig geluid produceren', zegt ze. Koning David, eveneens een zanger, verklaart in de Bijbel: 'Ontsluit mijn lippen,

⁴ 2 Korintiërs 12:9

HEER, en mijn mond zal Uw lof verkondigen⁵. Debora prijst God elke dag door haar muziek – en dat kan jij ook doen!

⁵ Psalm 51:17

Liefde en oorlog

Italië, 10 juni

Renato

Moeder riep haar vier kinderen bij elkaar in hun kleine huis. Ze woonden in de kelder van een groot appartementencomplex in Rome, Italië. Nieuwsgierig keken de twee broers en twee zussen hun moeder aan. Ze vroegen zich af wat ze te zeggen had. 'We hebben een huurder gevonden voor één van onze slaapkamers', zei moeder. 'Ze komt al snel'. De broers en zussen keken elkaar aan. Ze wisten maar al te goed wat dat betekende. Hun huis had maar twee slaapkamers. De jongens sliepen in de ene kamer, de moeder en de meisjes in de andere kamer. De jongens zouden hun kamer af moeten staan aan de huurder om voortaan in de hal te slapen.

De jongens deden het graag. Het gezin was erg arm. Ze leefden in 1943, in de tijd van de Tweede Wereldoorlog. Vader was er niet omdat hij moest vechten in de oorlog. Moeder had geld nodig om aan eten te kunnen komen. Het geld voor de huur zou hen helpen. Niet lang daarna kwam de huurder bij hen en betrok de kamer. Moeder stelde haar aan de kinderen voor als tante Clelia. Tante Clelia leek in niets op de mensen waar moeder en de kinderen al eerder kennis mee hadden gemaakt. Er was iets vreemds aan haar.

Elke avond voor het slapengaan, opende ze een Bijbel en las ze erin bij het licht van een kaars. Moeder vroeg zich nieuwsgierig af waarom ze uit de Bijbel las. Ook de kinderen wilden graag weten waarom ze de Bijbel voor zich had. Thuis hadden ze nooit uit de Bijbel gelezen. Tante Clelia legde uit dat ze in de Bijbel las omdat ze van God hield. Tante Clelia had niet altijd uit de Bijbel gelezen. Een paar jaar geleden was ze naar de gevangenis gestuurd omdat ze geld had gestolen van het postkantoor waar ze werkte. Ze had geld gestolen om haar man te helpen een grote schuld af te betalen.

Toch was het fout van haar geweest het geld te stelen en ze was in de gevangenis beland. In de gevangenis dacht ze regelmatig na over God. Een adventistische predikant bezocht de gevangenis en leerde haar over God met behulp van de Bijbel. Vanaf dat moment las ze dagelijks in de Bijbel. Ze gaf haar hart aan God. Nadat ze vrijgelaten werd uit de gevangenis, had ze onderdak nodig. Helaas was haar man overleden in de tijd dat ze in de gevangenis had gezeten en dus kon ze nergens naartoe. Gelukkig wist de adventistische predikant dat moeder een huurder zocht voor een kamer in haar appartement. Daarom had hij moeder en tante Clelia met elkaar in contact gebracht, waarna tante Clelia bij hen was ingetrokken.

De oorlog bereikte Rome toen tante Clelia in de gehuurde kamer woonde. Sirenes klonken als oorlogsvliegtuigen de stad bereikten. Ze waarschuwden de mensen naar ondergrondse schuilkelders te gaan zodat ze niet geraakt werden door vallende bommen. Zodra ze de sirenes hoorden, renden moeder, tante Clelia en de vier kinderen vanuit hun appartement in de kelder naar de dichtstbijzijnde schuilkelder. Op 19 juli 1943 sloegen de sirenes weer aan en binnen een mum van tijd waren moeder, tante Clelia en de vier kinderen in de schuilkelder. Opeen gepropt zaten ze naast andere mensen en luisterden hoe bommen boven hun hoofd ontploften. De explosies gingen door merg en been. Dit keer belandden de bommen op de appartementen en straten, recht boven hun hoofden.

Aan de andere kant van de stad hoorde de adventistische predikant via de radio dat de buurt waar moeder, tante Clelia en de vier kinderen woonden onder vuur lag. Hij maakte zich ernstig zorgen en bad dat ze in veiligheid waren. Al vlogen de bommen in het rond, hij zette koers naar de buurt om er zeker van te zijn dat het goed met hen ging. Kort voor zijn aankomst stopte de bomaanval en de

eerste mensen verlieten de schuilkelders. De predikant bereikte de buurt op het moment dat moeder, tante Clelia en de vier kinderen uit de schuilkelder klommen. Alles stond in brand. Moeder zag de schimmige gestalte van de predikant door alle rook en stof heen. De predikant had zijn leven op het spel gezet om er zeker van te zijn dat zij en haar gezin in veiligheid waren. Meteen besloot moeder haar hart aan God te geven. Ze zag met eigen ogen dat de predikant vervuld was van Gods liefde. Ze wist dat ook tante Clelia vervuld was door Gods liefde. Liefde voor God vulde nu ook haar eigen hart.

Toen moeder, tante Clelia en de kinderen naar hun huis terugkeerden, troffen ze een ruïne aan. Het grote appartementencomplex boven hun woning in de kelder was niets meer dan een hoopje stenen. Geen huis in de flat had het overleefd. Behalve hun woning in de kelder. Geen bed of tafel was kapot. Alleen aan de metalen bomscherf die één van de kinderen in de kast vond, was te zien dat het bombardement had plaatsgevonden. Verder niet. Het was een wonder! Korte tijd later sloot het hele gezin zich aan bij de Adventkerk. Een paar jaar later, in 1950, werd er een klein jongetje geboren in het gezin, Renato. Hij is God zo dankbaar dat hij op mocht groeien in een adventistisch gezin. 'Ik ben de adventkerk binnengekomen op de schoot van mijn moeder en nog ga ik ernaar toe', vertelt Renato. 'Ik ben als adventist geboren door het verhaal dat al bezig was voordat ik geboren werd'.

Niet écht alleen

Italië, 17 juni

Selene

Selene dacht dat ze de Italiaanse taal goed onder de knie had. Ze woonde per slot van rekening in Rome, de hoofdstad van Italië, en haar hele leven had ze Italiaans gesproken. Toch merkte ze dat jongens op haar openbare school Italiaanse woorden gebruikten die zij niet kende. De jongens zetten die woorden in als de juf hen niet kon horen of tijdens de pauze buiten. Een paar meisjes zeiden die voor Selene onbekende woorden ook. Thuis vroeg Selene aan haar moeder wat de kinderen bedoelden. 'Waarom zeggen ze dit?', vroeg ze. 'Wat betekent het?'.

Moeder kreeg een verdrietige blik op haar gezicht. Ze legde uit dat de kinderen vloekten. Ze gebruikten erg slechte woorden om God te omschrijven. Ze beschadigden de naam van God. Waarschijnlijk, zo vertelde moeder, hadden de kinderen deze woorden gehoord van hun ouders of bij andere volwassenen en wisten ze helemaal niet dat ze God kwetsten. Wat was Selene teleurgesteld en boos. Ze hield van God en ze wilde niet dat iemand Hem pijn deed. Op school ging ze de kinderen die zo spraken uit de weg.

Het duurde dan ook niet lang of de kinderen hadden wel door dat Selene tegen vloeken was. Een paar kinderen vonden het maar raar dat Selene van God hield. Ze maakten haar belachelijk. Selene was er verdrietig om dat de kinderen niet van God hielden. Dat gevoel werd alleen maar sterker toen ze ontdekte dat één van haar juffen ook niks met God had. De juf gaf wiskunde en wetenschap en ze was een atheïst. Een atheïst is iemand die niet in God gelooft. De juf zei dat God de aarde niet gemaakt had. Ze zei dat de aarde en alles daarop uit zichzelf ontstaan was. Selene geloofde er niks van. Zij had de Bijbel gelezen en ze wist maar al te goed dat de Bijbel zegt dat God de wereld en alles daarop geschapen heeft. Wat zou het fijn zijn als de juf ook in God geloofde.

Op een dag gaf de juf Selene de opdracht een verslag te schrijven over de eerste astronauten die naar de maan vlogen. Voor haar onderzoek zocht Selene het internet af en spitte ze een aantal boeken door. Ze vond het reuze interessant te lezen dat drie Amerikaanse astronauten in 1969 naar de maan gevlogen waren. Twee astronauten waren op de maan terechtgekomen, de derde bleef in een ruimteschip dat om de maan cirkelde. Selene was het meest nieuwsgierig naar de astronaut die in het ruimteschip was gebleven. Hij heette Michael Collins. In haar verslag schreef Selene dat Michael Collins helemaal alleen was geweest in het ruimteschip. Hij zal zich vooral eenzaam hebben gevoeld toen het ruimteschip de donkere kant van de maan passeerde en hij de aarde niet meer kon zien. Alles wat hij had gezien, was duisternis. Geen mensen. Geen leven.

Selene citeerde Michael Collins in haar verslag. Hij zei: 'Ik ben nu alleen, helemaal alleen en ik ben totaal afgesloten van elke mogelijke levensvorm. Ik heb niets anders dan mijzelf. Als we een rekensommetje zouden maken, zijn er drie miljard mensen met nog twee aan de andere kant van de maan en één iemand waar alleen God het bestaan van kent'. Selene legde uit in haar verslag dat Michael Collins mensen telde. Hij zei dat er drie miljard mensen op aarde woonden; dat er twee astronauten waren aan de andere kant van de maan die hij niet kon zien en dat er maar één mens was aan de donkere kant van de maan, waar hij alleen in het ruimteschip zat – zichzelf – en God.

Tweeënhalf jaar verstreken en Selene bleef haar liefde voor God delen. Op een dag zei de juf iets vreemds tegen de klas. Ze zei: 'De eerste slok uit het glas van de natuurwetenschappen maakt je een atheïst. Toch wacht God op je als het glas leeg is.' Selene begreep niet goed wat de juf bedoelde. Toch wist ze wel dat de juf anders begon te denken over God. Beetje bij beetje begon de juf in God te

geloven. Selene gaf de juf een Bijbel. Ze bidt dat haar juf leert van God te houden. Ze bidt ervoor dat haar klasgenoten leren God lief te hebben. Ze weet dat ze niet écht alleen is. Al leek de astronaut helemaal verlaten te zijn aan de donkere kant van de maan, God was bij hem. Al voelde ze zich verlaten op haar school, God gaat met haar mee.

Ik wil naar de kerk

Dertiende sabbat, 24 juni

Teresa

Drie vrouwen klopten op de deur van Teresa's huis in Rome, Italië. De vrouwen waren erg vriendelijk en ze boden aan de Bijbel te bestuderen met het gezin. Moeder ging in die tijd niet naar de kerk en ze had er weinig zin in de Bijbel te lezen met de vrouwen. Teresa daarentegen was enorm nieuwsgierig naar de Bijbel, al was ze toen nog maar negen jaar oud. 'Alstublieft, mama, mag ik de Bijbel met hen lezen?', smeekte ze.

Moeder was er blij om dat Teresa meer over de Bijbel wilde leren. En dus spraken ze af dat de vrouwen elke zondag bij hen zouden komen om de Bijbel te bestuderen met haar dochter. Zo gezegd, zo gedaan. Elke zondagmiddag kwamen de drie vrouwen bij hen. Elke keer lazen zij en het meisje een uur lang uit de Bijbel. Nadat ze de Bijbel bestudeerd hadden, vertelde Teresa aan moeder wat ze geleerd had.

Soms was moeder het niet eens met wat de vrouwen Teresa vertelden. Dan opende moeder haar eigen Bijbel en liet Teresa zien wat de Bijbel leert. Moeder ging dan wel niet naar de kerk, ze kende de Bijbel op haar duimpje en bezat ook een eigen Bijbel. Op een keer zeiden de vrouwen tegen Teresa dat ze God op zondag in de kerk moest aanbidden. Teresa vertelde moeder wat de vrouwen gezegd hadden.

Meteen sloeg moeder haar Bijbel open en las het vierde gebod voor: 'Houd de Sabbat in ere als een heilige dag. Zes dagen lang kunt u werken en al uw arbeid verrichten, maar de zevende dag is de Sabbat, die gewijd is aan de HEER, uw God.'⁶ Na deze woorden voorgelezen te hebben, zei moeder: 'Zo zie je, Teresa, de Bijbel zegt ons dat de zevende dag, de sabbat, de juiste dag is om God te aanbidden, niet de zondag.'

Op een dag nodigden de vrouwen Teresa uit naar hun kerk te gaan. Teresa wilde maar wat graag gaan. Ze smeekte moeder haar naar hun kerk te brengen. 'Ik wil naar de kerk', bedelde Teresa. Uiteindelijk gaf moeder toe. 'Okee, ik breng je', zei ze. Maar een paar dagen later gingen Teresa en moeder op vakantie naar Roemenië. Moeder was geboren in Roemenië en ze zouden een aantal familieleden bezoeken.

Op een ochtend zei moeder tegen Teresa zich klaar te maken voor de kerk. Teresa dacht dat ze naar de kerk zouden gaan waar de drie vrouwen ook lid van waren. Blij ging ze met moeder naar de kerk. Teresa vond het heerlijk in de kerk. Volwassenen en andere kinderen waren blij haar te zien. Iedereen was erg vriendelijk. Aan het einde van de eredienst verraste moeder haar: 'Dit is een adventkerk', zei moeder.

Toen pas realiseerde Teresa zich dat moeder haar niet had gebracht naar de kerk waar ze naartoe had willen gaan. Maar ze vond het niks erg. Ze was juist erg blij, omdat ze zo genoten had van de sabbatsdienst. Moeder vond het fijn dat Teresa het naar haar zin had in de kerk. Ze was opgegroeid in een adventistisch gezin.

Na haar terugkomst in Italië wilde Teresa op sabbat naar de kerk blijven gaan. 'Ik wil naar de kerk', zei ze. Moeder vond het geen probleem haar te brengen. Ze kwamen achter het adres van een adventistische kerk in Rome en voerden het in op de navigatieapp van moeders telefoon. Toch leek de kerk onvindbaar. Toen ze het treinstation uitliepen dat het dichtst in de buurt van de kerk was,

⁶ Exodus 20:8-10

kwam er geen einde aan hun wandeling. Drie keer deden ze braaf wat de navigatieapp opdroeg en drie keer belandden ze aan de andere kant van het treinstation. En dat terwijl het zo warm was. Het was zomer, bijna eind augustus.

Teresa en moeder hielden het lopen niet meer vol. De moed zank Teresa in de schoenen. Ze bad: 'God, ik wil zo graag naar uw huis. Ik zoek U. Waarom kan ik U nou niet vinden?'. Na haar gebed keek ze achterom en las op een bordje 'Adventkerk'. Ze waren er! Ze stonden recht voor het kerkgebouw! Teresa en moeder liepen de kerk binnen en aanbaden God die sabbat. Teresa is nu veertien jaar oud en zij en moeder gaan elke sabbat naar de kerk. Ook haar twee oudere broers en zussen bezoeken de kerk. God gebruikte Teresa om haar hele gezin naar de kerk te leiden.

Dank je wel voor je dertiende sabbatcollecte vandaag. Daarmee kunnen we het goede nieuws over Jezus en zijn spoedige komst delen met mensen in de Inter-Europese Divisie. Jouw collectegeld helpt bij vijf zendingsprojecten in vier landen, zoals bij een basisschool en naschoolse opvang in het thuisland van moeder, Roemenië. Dank je wel voor je collectegeld.